

6. szám.
August. 3-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

SEMPER IDEM.

Rá jövök már lassan lassan :
Gonosz vérü nemzedék volt
Ez a melybe én tartoztam.

Pusztul is már ! Innen onnan
Kidül egy kettő a sorbul :
Nem várja , míg jobbra fordul.

A többi is öszül , vénül
Kopaszodik , elszegényül
Csak úgy lézeng erre arra.

Keze , lába nem állja már.
Szem , fül alig szolgálja már.
De a szíve most is lángol.

Gonoszvéru egy ivadék !
A kívül együtt támadék ,
Ki velem együtt múlik el.

A mikor még ifjak voltunk ,
Akkor az öregek szidtak :
„Hegyke tüzesvéru ifjak !“

Hegyke tüzes véru ifjak :
Azoknak olyan jól illett ,
Mikor ezért szidtak minket.

Most pedig , hogy megvénülünk
Ifjak rólunk így beszélnek :
„Hegyke tüzes-véru vének !“

Igazad van , új nemzedék !
Ezért mi sokat szenvedénk ,
Te nagyot nőjj , s sokáig élj.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádához.

Tekintedezs barátom uram!

Egész világ szaja tele van — no mivel van tele? Bizon nem is am ezukros mandulával, — hanem teli van a nagy panaszal, hogy nincs pinz. Ado kelene fizetnyi, nincs pinz! felesignek kelene új kalap, nincs pinz! ujsagra kelene praenumerálni; nincs pinz! — Biz ez így van.

No már most beszéljünk másról.

Latam, kedves barátom uram, azt a Blondint. No már akar igazi — Blondin, akar czikoria-Blondin, in csak meg nem níznek másodszor; hiszen míg most is úgy al az ig felü az a kit szal hajam, a mi meg van kopasz fejem tetéjén, mint a hogy burkus minisztert festenek Kladeradacsban.

Volt odakin a 26 ezer ember!

Színház bukik, egyik a másik utána bukik, de Blondin arul az egy szal kötilről le nem bukik; míg az intendast is a nyakába veszi, s keresztül cipeli insiges esztendőn.

Mit halok, ifjú magyarok fognak neki faklyas zenit adni; — hogy kevesebe kerüljön, — nappal, is muzsika elhagyásával; is hogy szandikoznak neki diszkardot adni, hogy balancirozón vele; magyar kard nagyon jó egyensúly fen-

tartására. Miirt ne, ha adhatak Lisztnek diszkardot, hogy muzsikáljon rajta, s Langrand Dumonceaunak, hogy metiljen vele Kuponokat?

Ha in volnik világi hatalom, in azt a tüne-minyt ekipen utilizálnik.

Kihirdetetik ezere minden városban, hogy lesz nagyszerű előadás Blondin ur alkalmával. Szalad egész város oda: beteg othón nem marad egy se.

Mikor aztan mind együt van egész város níp, előalana bizonyos ur, is tartana ilyen prologust:

„In ugyan *Blondin* vagyok. mert *szöke* vagyok: köteled is hoztam magamal; de azon in tanczolnyi nem fogok; hanem majd adok in ti nektek anak a kötilnek a vigibül most mingyar hatatokra, ha meg nem fizetitek, ki mivel tartozkodik, egyik adoval, másik új kalapal felesigne, harmadik praenumeratioval Üstökösnek, tehát most lesz mingyar *nagy előalasa* — a puggyarisoknak, nem tagadhatvan jelenlivök, hogy nekik van pinz.

Ugy-i — ezt a fordulatot nem varta kedves barátom uram.

Tallérossy von Zebulon.

A régi jó idők bül.

I. Siralomház a kutban.

A ki a magyar alföld páratlan geniálitását — Józsa Gyurit — közelről észlelte: el kell ismernie miszerint sok gyengéje volt ugyan, hanem annál több eredetiséggel rendelkezett.

A régi classikus írókat kiválólag szerette; elmésége kifogyhatlan volt; talpra esett anekdotáit mindig citációkkal fűszerezé; a bibliát és corpus jurist könyv nélkül tudta, s emberbaráti érzelmének nem egyszer adá fényes jelét.

Azonban többször annyira elragadák az indulatok, hogy magáról megfélelkezve kegyetlen tulságokra vetemedett. Példát mondok.

A kis urnak (Józsa Gyurit így is hívták) kedvenc szokása volt uton, utfélen kocsijára szedni a munkátlan csöcseléket, s velök udvarát népesíteni.

Egyszer néhány betyárt szedett fel a bakra. Cselédei sorába fogadta őket. Persze, hogy a conventio: szabad lépés volt.

A betyár had pusztai tanyákra lön alkalmazva. Hal a vízben. Beavatásuk után pár héttel jelenti Gyurinál a pusztai gazda, hogy a lábas jószág mostanság, nem döglök ugyan oly nyakra főre, mint máskor; hanem még is híjja van. Talán tán a nyáját hivatlan vendégek koppasztgatják.

E kellemetlen ujságról értesítve, Józsa Gyuri nyomban a pusztára hajtat. Cselédek, csöszök, csaplárok és nyájörök szigorú parancsot kapnak, hogy a kis ur színe előtt azonnal jelenjenek meg.

Meg is jelentek.

„Görbe Dani panasz van rád. A gulyából kilencz üsző hiányzik. Azt mondom fiam, hogy ne tréfálj a sikasztással, hanem holnap minden rendén legyen.“

Görbe Dani elkullogott.

„Sáska Bandi te tán nyersen eszed a malacot? Most még helyre ütheted a hibát. Vissza kell löpködni, a mit magadtól loptál.“

Sáska Bandi a fészert alá húzódott.

„Fütyös Istók álj elé.“

„Itt vagyok.“

„A kövér üszöknek se hire, se hamva. Hol vannak?”

„Tudom is én. Őrizze az ur maga, ha jobban tudja.“

„Ejnye gaz ember majd megtanítlak én feleselni. Inspektor ide azzal a csáti bottal.“

Fütyös Istók kicsavarva a fütykőst az illető markából, magasra emeli s azt mondja, hogy „két vége van ám a botnak uram.“

Józsa Gyuri furiába jön, fölkapja a mellette ágaszkodó nyulszörös puskát, és az Istók lába szárát ugyan csak kacsra srétezi.

A puszkaszóra össze röffen a megsértett betyárhad; a szemek vérben forognak; Józsa Gyurit felkapják, s egy ó kutba belökdösik.

„No most henczegjen már az ur.“

„Ugye elfogyott a puszkapor?”

„Bandi szaladj a tanyára, ásót, kapát ide, hanem frissen ám.“

Néhány kapa föld már meg is harsant a Józsa Gyuri hátán, és az ellene dühösködő betyárhad elve el is temeti, ha csak szerencsére Debreczen felől hintó nem érkezik a tanya felé, melynek láttára a hivatlan sírásók megfutamodnak, Józsa Gyuri pedig per véletlen a föld alatti siralomházból megszabadul.

II. Lótréfa.

A szegény lengyelek mintha előérették volna, hogy ősi dicsőségük ragyogó napja felé sötét foltok közelednek: 1829-ben nagy számmal, diszfogatokon és derüs kedéllyel jelentek meg a hegyaljai szüretéken.

Hős szomszédink bucsu látogatása volt ez, mert az 1830-iki szerencsétlen forradalom, s a mostanig tartó vésteljes időszakok véget vetettek velünk rokonszenvező testvéries találkozásainak.

Ez időtájban a mádi bálók országhírűek voltak, mely hirnevet a világ első nektára, a tokaji; és a kül s belföldi vendégek évről évre növekedő fokra emeltek.

A szüreti utolsó bál pompásan sikerült. Lengyel s magyar főurak, nemesek dísze, java élénkíté a vigalmat. Szépség és kellemben gyönyörű hölgyek versenyeztek egymással. A pataki ifjuság se hiányzott, melynek pezsgő életkedvét az akkoron divatozott sóló magyar tánczok eszményies emlékké bővölék a nők előtt.

Az utolsó bál utáni reggelen azon szerény ven-

déglöcske előtt — hol a szüreti vigalmak tartatni szoktak — szebbnél szebb szekerezetek mutatkoztak. Lehetett itt látni gazdagot, sallangozott csengős, bongós fogatokat. Itt ötös aranypej csikókból összeállított hőkös czug ostorhegyese rug, vág, prűszköl; amott egy szél-tíbe fogott, s arany csillagokkal himzett homítos lengyel négyes toporzikál: erre spanyol, erdélyi fajra emlékeztető, ideges fejű paripák tombolnak; nyertve várva gazdájukat.

A sorban álló fényes szekerezetek közt egy csám-pás equipagé tünt fel, melynek több bámulója akadt, mint a többinek. E cosmopolita szeker minden rendű s rangu európai nemzet divat jellegét képviselé. Horpadt bordáin itt ott pislogó halvány színezete azt mutatta, hogy azok valaha pingálva is lehettek. A quietált kocsi elé ragasztott lovak szőre ég fölé meredezett, mint a tövises disznó bundája. Gacsos lábaik quondám tánczmeisteri positurát ábrázoltak. Kuszált sörényökben cigány-mogyorók armadája üte fel tanyáját.

E megviselt equipagé bakján a szekerzethez méltó egyéniség szundikál. Erre arra hilitőző termetén paszomántos frakk fityeg; borzas fején hépehupás czilinder kalap sanyarog; s hüvelytelen lábaival az istrággal illuminált ferhécezen klavirozik.

„Vajjon ki fiáé lehet ez a szörnyű alkalmatosság?” kérdező az álmos kocsistól egy úri süheder, fére csapott árvalányhajás kucsmáját bal szemére billegetve.

„Hát e biz a téns Józsa György uré . . de hisz erre ballag ő maga is ni,” válaszolt hegykén a geberegulátor.

Józsa Gyuri csakugyan kocsija felé ödöngött. Az ifjuság azonnal körül övezte őt, kölcsönös ötleteket váltva egymással homéri kaczagások közt.

„Bátya! vigyázzon kend e sárkányokra, mert könnyen elragadhatják.“

„Ragadnak is ezek . . de a földhöz.“

„Hisz ennek a deres csikónak tán a nagy apja se volt vakaró alatt.“

„Nézd csak Pali a rudasnak hiányzik a bal füle.“

„Aztán meg ugy látszik, hogy ezen irgalmatlan czugot a jó isten vasalja,” enyelgének Gyurival a jó kedvű fiatalok.

„Tyhü a ki áldotta, hát meg sincsenek vasalva a csikók? Miska szógám ezért meglakolsz“ förmedt Józsa Gyuri a kocsisra.

Miska kocsis komolyan hátra néz, s azt mondja, hogy: „köszönje meg az ur, hogy lovai még megvannak.“

Miska kocsis aféle desentor fajbéli jómadár volt.

A mi mindennapi kenyerünk.

„Add meg mi nékünk a mi mindennapi kenyerünket ma.“

A tarka kutyához.

Tarka kutya, ne ugass engemet,
Ha átlépem a kerítésteket.
Nem bántok egy fejetlen szeget sem,
Hanem, tudod, itt lakik kedvesem.

Tudod-e, mikor Tiszánkhoz jártál
Miattam, mily bátorságban voltál?
A konyhán is bujkáltál utána,
Azt sem mondtam: czo ki más kutyája.

Ne ugass hát csinos tarka kutya,
Mert fölébred a szeretőm atyja,

Jobban örzi ugyanis a leányát,
Mint a kertész a dinnyés tábláját.

Ha szót fogadsz, megmondom rózsámnak:
Jót adjon a kis tarka kutyának,
Magam is, ha még ilyenkor járok,
Üres kézzel nem jövök hozzátok.

Még sem hallgatsz? Adta csúf marhája!
Hogy a peczér fűzzön a drótjára!
Dejszen! te se szagolj ám mi hozzánk,
Ha még egyszer szerelmes lesz Tiszánk.

T. F.

A mi mindennapi kenyerünk.

„Add meg mi nekünk a mi mindennapi kenyerünket ma.“

Oklevéltár.

Zsenge historikusok számára gyűjti **Kukoricza János**.

²⁰⁹²/₂₉₂ sz. Hogy a cs. k. per megfizetve légyen

Soskut.

Felsignek ez által gyűtünk sok Feli rendetlenség is hisük Telensük ki Kerülise Viget 96-dik számához --- hala ado Köszönetett ok Vetlenül lefizetni fogom harminc dre, minden hitel Tervimnek KedVeziseimnek rizesziljenVal Nr. 28 dikan is november 20 dikan 1856 dikan, — azonal Ki Fizetik az a Kösig alladalom. Bilek 2 f. is 2 f. ugy 2 f. az 2 f. a 2. f. Vagy 2 f. — 1 f. is 1 f. az 1 f. deto kr. 60 is 12 is 12 az deto kr. 72. — 72 az 72 ugy 72 vagy 72 is 72 jó 72 vagy 72 — iszen a Vas utod kiszem al is a meghatalmazas nincsen; —

iszen cs. k. hatalom elig eris is az a jaras megyei urakat Vagy nem akar el határozni Vagy nem meri — miltoztasig, — is a Tebbi.

az aki hivatalbalának egy Vett $\frac{1}{4}$ telekat Tablaztatu : Kirem Sztari Istvan matyás martóny is Vinczinnek, hogy az a Kis koru illet Korai nyilván Tartani lehessünk.

Fel Szolitasirt hanakodas nem engedhetik rablas gyilkozas is gyujtogatas el határozatni miltoztasig.

Melynek nagyobb erejeül adom Tulajdoni nevem ala irasaVal — Zalogat Visza Kirem — bizonitom levelemet, — az all Verem 1848 is Talan 1849, vagy 1861 majus etodik 6 dikan deto.

Szlani Jozef ezvegy.

(Szószerint az eredeti után).

Városligeti odák.

— Photograph-kép-cyclus. —

Ajánlás.

Omnibuszok egymás mellett
Csörömpölve elhaladnak,
És forog a Ringelspiel is,
Én érzelmim megmaradnak.

Hő érzelmim megmaradnak,
Te irántad városliget!
Ugy szeretlek szivem, mint te
Szereted a tavi vizet.

Én szerelmem! városliget!
Rólad szólnak ezen dalok,
S minthogy szinte vizenyősek,
Ezeket is behatod!

A liget.

Szerelmesek ide jártak
Árnya alá ezen fáknak,
Elrebegni szivők kését,
Keblok boldog szerencsését.

A madarak ide jöttek
Hangot adni érzelmőknek,
Itt csevegtek, csicseregtek,
E fák lombjain repeszek,

S ide jött a méla dalnok,
Itt veré a zöngé lantot,
Minden boldog ide jára,
Ide jött ki — hajdanába.

Most ide csak ácsok járnak,
Mert kivágatták e fákat,
Ezek alkudoznak már most;
Mit kér e fákért a város?

Tanács.

Városligetben poros délutánon
Sétál egy ifju búsan, haloványon,
S mélyen sohajtva mint a fűjtató,
Szederjes ajkán ily szó hallható:

„Tehát szivében nincs számomra hely,
Neki nem hü sziv, neki pompa kell,
A ragyogó gyöngy neki kedvesebb
Sok könnyemnél, mely ölébe esett?

Nem élhetem túl, — nem, nem élhetem!
Mit ér nélküle kopár életem . . . ?

Halál! halál oh hol keresselek . . . ?“

S megszólal egy hang a fiu megett:

„Ön halni készül bánatos magyar?
Csak maradjon, ha élni nem akar,
— Könnyen megfúlhat a nagy porban itt!
S a marasztaló mondott valamit!

A topolyfa alatt.

Topolyfának hűvösében
Ül a legény s kedvese.
— Ki kérhetné hogy szivőknek
Mulatása kedves-e?

Lánykájának hű ölébe
Hajtja a hős nagy fejét,
S néz a lányra vágy-merengve,
S jön ajkára ily beszéd:

Nézz reám oh szűm virága,
S találd el, mi kén' nekem?
„Neked csók kell! — Ime itt van!“
. . . Eltaláld kedvesem!

S hogy megnyerte vágya tárgyát
Lehunyt sóvár szemét;
Ámde most a lányka szólal;
S zeng ajkáról ily beszéd:

„Nézz reám té's és találd el,
Hát nekem valyon mi kell . . . ?“
Neked is csók! Ime . . . „oh nem!
Fagyaltot fizetni jer!“

Szerelem próbája.

Apadt tónak sárga tükrén
Sajka zuhan, s nyikorog.
Elmerengve lelke üdvén —
Kedvesével szembe' ülvén, —
Benne Max ily szóba fog:

„Magdaléna! úgy, miként e
Csónakot igazgatod,
Úgy kormányozol szivébe'
Hívednek, hol semmiféle
Lény kívüled nem lakott

„Szivem lángol érted édes,
„S el nem olt'ná lángomat —
Óceán se' bármi széles,
Bármi mély, és . . . és . . . veszélyes,
Bármi . . . „Holla! Gibt Obacht!“

. . . . Ám két csónak összedobban,
 — Későn jö a gíbt Obacht!
 S Maxi úr, hogy szinte csobban —
 Kifordul, — s im' a luesokban —
 Szíve lángja lelehadt!

A hattyútónál.

Természetünk az minékünk
 Tenni a mi nem szabad.
 Átugorjuk azt az árkot
 A hol útunk megszakad.
 A tilalom egyébiránt
 Nem is ésszerű dolog:
 Sz' lám azt mondja Pál apostol:
Mindent megpróbáljatok!

Tanulónak el van tiltva
 Színházakba járnia,
 El van tőlük tiltva, tudjuk,
 A koresoma és pipa.
 S kit látsz mégis szivarából
 Eregetni felleget —?
 Kakasülön koresomákban
 Őket gyakran felleled!

Nem szabad a fiakkernek
 Lóhalálba hajtani;
 — Hajt tehát emberhalálba,
 S ez még rosszabb valami.
 Targoncásnak tiltott föld a
 Házelőtti gyalogút;
 — Mégis ő taligájával
 Lábodnak közibe fut.

És a többi . . . így megyen ez
 Száz alakban, száz felé,
 Ha én végig elsorolnám,
 Elrekedhetnék belé.
 Fényes példa e dologban
 A diszes nagy publicum,
 -- A hattyukat étető — hogy:
 Nitimur in vetitum!

A preczes ottan árul
 Hangos szóval preczet,
 Ottan azon oszlop mellett,
 Melyen írva ezt leled:
 „A hattyuknak étetése
 Szigorúan tiltatik —
 S a publicum erre mit tesz?
 Azt mi vérében lakik!

Lassan pater a kereszttel.

Boldogult Sebestyén Gábor nyugalmazott főtör-
 vényszéki tanácsos még Sopronban laktakor, egy alka-
 lommal, nejével épen sétára készült, midőn N. benze-
 hozzá belépett.

Együtt tartottak.

A sétatéren Sebestyén neje a tanárral kissé gyor-
 sabban haladván, a beteges öreg hátra maradt, s utól
 akarván őket érni, mosolyogva kiáltott a tanárra:

„Lassan, pater, a keresztel!”

J. B. Gy.

Értelmes magyarázat.

Két palóc szász gallyakat szedegetvén az erdő-
 ben, egy csont darabot találtak.

„Ugyan heé mi voót e'? Kérdé az egyik.

„Mág een a' mondó vagyok, — felel a másik
 fontoskodva, — hogy e' valami voót, valahonnan gyött,
 oszt valami megetté.”

Ezen értelmes magyarázaton mind a ketten meg-
 nyugodva, dolgukat tovább folytaták.

Találkozás.

— 1861-ben Berti czigány az ungvári kitünő el-
 ső hegedűs, Kecskemétről várt egy czimbalmost ban-
 dájához. — Épen azon időtájban találkozik két hirte-
 len barna férfi a királyhelmecezi fogadó színjében;
 egyiknek kocsirudja Ujhelynek, a másiké Ungvárnak
 áll vala. Mig lovaik haraptak, addig a két férfi beszéd-
 be ered egymással. „Honnan jön ön“, kérdi a többi kö-
 zött az első, kinek rudja Ujhelynek állott? „Kecske-
 métről“ lön a válasz. „Ugy-e bizony Berti bandájához;
 kérdi tovább az első; ugyan nehezen várja már!“ „Ta-
 lán ön is abban a bandában van“ kérdi most a másik,
 kinek rudja Ungvárnak áll vala? — Ekkor sült ki,
 hogy a két barna ember egyik bandához sem való,
 mert az egyik b. V. . . ungi szolgabíró, a másik meg
 egy épen ekkor Ungvárra kinevezett tanár volt.

Emléklap.

Azon szép órák emlékét
 Örökre szívembe zárom,
 Miket oly boldogan tölték
 Veled édes! tavaly nyáron.
 S velem lesznek mindörökké
 Azon órák, bár hol leszek,
 (No ja! mert a zálogházban
 Rájok ugy sem hiteleznek!)

